

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: STYK Dominik**Obor: Scénografie ALD****OPONENT DIPLOMOVÉ PRÁCE: MgA. Kristýna Täubelová Ph.D.**

Dominik Styk se ve své bakalářské práci s názvem Crying Orchestra zabývá vlastním autorským projektem se stejným názvem.

V abstraktu písemné práce autor slibuje, že v textu rozděleném do několika částí vysvětlí vliv svého výzkumu na koncepci projektu, načrtne spojnice mezi předchozími projekty a zasadí projekt Crying Orchestra do kontextu své dosavadní tvorby. V následujícím textu se o to také snaží.

Sympaticky na mne působí úvod celé práce, kde autor upozorňuje na fakt, že s tématem mýtu a pláče pracuje jaksi intuitivně a nechává diváka hledat vlastní souvislosti. Přes to však poměrně velký prostor věnuje popisu, řekněme, fenoménů, jako jsou plačky v pohřebních rituálech, nebo terapeutické užití pláče atd. V kontextu Stykovy tvorby mi tyto konkrétní popisy nedávají smysl a připadají mi nepodstatné. Stačilo by je zmínit jako inspiraci. Je také evidentní, že konkrétní ukázky vyhledával v souvislosti s psaním textu a mám dojem, že ani pro autora samotného hluboký ponor do teoretizování o pláči a jeho úloze ve společnosti není podstatný. Pokud by totiž byl, musel by jít mnohem hlouběji a reflektovat sociální a kulturní historii i kontext, ve kterém se vybrané inspirační zdroje vyvíjejí. Ale i já intuitivně cítím, že o tohle Dominikovi nejde. Řekla bych, že americký snídaňový pohřeb ho spíše uhranul svou absurditou, bizarností a hlavně použitými kostýmy. A to tak, jak jen Evropana uhranout musí. Zrovna tak je to i s Rui-katsu, japonskou terapií pláčem. Zároveň text dle mého názoru zbytečně a neopodstatněně „nafukuje“ citacemi v angličtině, což je pro čtenáře poněkud únavné.

Proto mne trochu mrzí, že student více nehovoří o těchto tvůrčích impulzech a jaký konkrétní vliv měly na tvorbu kostýmů a dalších textilních artefaktů užívaných v performancích.

V úvodu také mluví v souvislosti s Crying Orchestra o opětovném vzkříšení propojení divadelní scénografie/ divadla a výtvarného umění. Pokud se k něčemu chce vrátit a navázat na to, co to tedy je? V jakém obecnějším kontextu vidí svou tvorbu? Tohle by mne upřímně zajímalo, ale z textu se to nedozvídám. Navíc se právě toto téma v současné době jeví jako velice nosné a zabývají se jím tvůrci i teoretici z obou, řekněme, táborů, výtvarného a

divadelního. Zároveň toto téma provázejí někdy až příliš vypjaté emoce. I v textu Dominika Styka je cítit jeho postoj distancující se od divadla a to v pejorativním slova smyslu, zároveň však sám divadelní prostředky používá. A myslím, že právě tyto prostředky, pokud by našel cestu jak je přesně použít, by mu pomohly nalézt vlastní osobité umělecké vyjádření.

Téma pláče mi připomíná performance Crying Zone, kterou na DAMU realizovala čerstvá absolventka MA DOT Zofia Urzula Komasa. Ač scénografka, omezila se ve své performance na práci s živým performerem, s minimálním akcentem na výtvarnou složku. Zajímalo by mne, jestli tuto performance Dominik viděl a co si o ní myslí. Scénografie, či výtvarná složka je totiž u Dominika prvořadá. Kostým až doslova paralyzuje performerera. Záměrně ho degraduje na jakousi jeho výplň. Jak sám říká, zajímá ho spíš to, co dělá objekt s performerem než to, co dělá performer s objektem. Pokud by tímto směrem šel dál, možná by se dostal za ilustrativnost zobrazovaného tématu, v jejímž zasetí se dle mého názoru hlavně dramaturgie projektu nachází.

Oponovala bych také jeho definici objektového divadla...Mám ale dojem, že definice a škatulkování nejsou v tvorbě Dominika Styka podstatné. Podstatné je, že se skrze poctivou práci, rozuměj práci rukama, ocitl uprostřed hledání vlastního autentického tvůrčího jazyka.

Nepodařilo se mi, a ani jsem se nesnažila, napsat oponentský posudek pouze na písemnou bakalářskou práci. Oddělit od sebe neoddělitelné. Nevím ale, do jaké míry by text bakalářské práce seznámil s tvorbou a přemýšlením Dominika Styka čtenáře, který s ní nepřišel do osobního kontaktu. Obávám se, že v tomto ohledu se text pohybuje v příliš obecné rovině a velký prostor je věnován něčemu, co mně osobně přijde nejméně podstatné.

Právě s ohledem na praktickou část projektu Crying Orchestra doporučuji bakalářskou práci Dominiky Styka k obhajobě.

Otázky:

1. Pokud se k něčemu chcete vrátit a navázat na to, co to tedy je? V jakém obecnějším kontextu vidíte svou tvorbu a na co navazujete?
2. Jaké současné divadelní představení a jaká současná performance (či performer/ka) vás oslovili?

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 10.9. 2019

.....
p o d p i s